

KAPITOLA 1

První, co asi potřebujete vědět, je, že Yvonne Worthington Chaseová je mrtvá. Když se to stalo, bylo to ve všech zprávách, zábavních pořadech, novinách i časopisech, dokonce i v těch nebulvárnějších. *Nečekaná tragédie* – tak to média popisovala, protože jí bylo teprve okolo čtyřicítky, a navíc byla Yvonne něco jako celebrita, takže její smrt byla považována za něco zásadnějšího, než kdyby zemřel obyčejný člověk.

Yvonne byla módní poradkyně. Každý, kdo v Hollywoodu něco znamenal, si ji najímal, když chtěl vypadat co nejskvostněji. Měla až neskutečnou schopnost vybrat ty správné věci. Perfektní róbu pro červený koberec na Zlatých glóbech, dokonalé boty na focení pro Vogue na pláži v Malibu nebo nepřekonatelnou kabelku na oběd v Beverly Hills. V nekrologu psali, že zemřela na komplikace po operaci nohy, protože měla chodidla zcela zničená po tolika letech chování na jehlových podpatcích. Docela uvěřitelný příběh. Pravdou ale je, že Yvonne zemřela po běžné sérii plastických operací –

zvětšení prsou, vyhlazení krku a liposukci hýždí. Během operace krku se všechno nějak zvirtlo.

V nekrologu pak pokračovali, že po Yvonne truchlí manžel, uznávaný filmový režisér Gideon Chase, a nevlastní šestnáctiletá dcera Holly.

To jsem já. Holly Chaseová.

Na Yvonnině pohřbu jsem nebrečela. Předvádění emocí by rozhodně nechtěla. Celou dobu jsem měla sluneční brýle Bulgari, které zakrývaly nejen oči, ale většinu mého obličeje (patřily Yvonne a obrovskou výhodou její smrti bylo, že jsem konečně mohla probrat její šatník), a když bylo po všem, vytáhla jsem z kabelky mobil a udělala si přímo na hřbitově selfie ve svých nových úchvatných brýlích. Hned jsem ho taky vystavila, aby to všichni, co mě sledují, viděli.

Byla jsem tehdy špatný člověk. Vážně. Klidně bych vrazila kudlu do zad svým takzvaným nejlepšími přátelům, kdybych věděla, že mi to získá nějakou pozornost. Posmívala jsem se všem, u koho jsem měla dojem, že trpí sebemenším nedostatkem – podivínského holce z druhé hodiny, která zjevně neměla tušení, co je to antiperspirant, klukovi v jídelně, který měl odpornou bradavici na tváři, roztleskávače, která vážně měla něco udělat s nechutným tukovým prstenecem, co jí vylézal z podprsenky. Vymýšlela jsem si a šířila pomluvy, jak jen to šlo. A dobře jsem věděla, že se chovám hrozně. Bylo mi to jedno. Chtěla jsem být jako Yvonne. Bohatá. Módní. Slavná. Už jsem měla padesát tisíc sledovatelů, a to byl teprve začátek. Prostě jsem si byla jistá, že za chvíli bude moje jméno znát naprosto každý.

Takže taková jsem byla. Holly Evangeline Chaseová. Bylo mi šestnáct – skoro sedmnáct, měla jsem přes sto sedmdesát pět centimetrů, pětapadesát kilo, hnědé oči, blond vlasy a neomylný čich na módu. A taky jsem byla pěkná mrcha. Nic víc o mně v tuhle chvíli nepotřebujete vědět, tedy kromě toho, že Yvonne byla mrtvá, jak už jsem zmiňovala. Tu noc, kdy doopravdy začíná tenhle příběh, byla

po smrti už téměř sedm měsíců. Byla to noc, kdy se úplně všechno změnilo.

Byl Štědrý večer.

Tehdy jsem Vánoce nesnášela. Vážně nesnášela. Měla jsem k tomu svoje důvody, ale ty teď nechám stranou. O tomhle Štědrém dnu jsem celé odpoledne strávila na vánoční módní přehlídce Calvina Kleina. Měla jsem neskutečnou migrénu ze všech těch světél, umělého sněhu a neustálých rozjuchaných výkřiků „Šťastné a veselé!“, které útočily ze všech stran. Měla jsem na nohou úchvatné rudé lodičky Charlotte Olympia, ale okolo páté mi připadalo, že jsou tak o dvě čísla menší. Když jsem pak dorazila domů, měla jsem náladu pod psa. A tak jsem udělala to, co jsem dělala obvykle.

Vylila jsem si vztek na naší hospodyni.

„Proč je tady takové horko?“ vyjela jsem, když mi přinesla večeri.

„Horko?“ odpověděla hlasem, který užívala vždycky, když se snažila tvářit, že mi nerozumí. Postavila přede mě talíř rizota nebo něčeho takového. Vonělo to úžasně. Jednu věc jsem musela Eleně přiznat – vařila naprosto skvostně.

„Teprve jsem dorazila domů a tady je snad přes dvacet stupňů,“ pokračovala jsem. „Je tu skoro jak v tropech.“

„Zapnula jsem dnes topení. Bylo chladno.“

„Ale já tu celý den nebyla,“ upozornila jsem ji, „tak proč jste zapínala topení?“

Na jeden dlouhý okamžik jsme na sebe zíraly.

„Bylo chladno,“ zopakovala jen.

Měla jsem ji přesně tam, kde jsem chtěla. „Aha, takže jste si zapnula topení pro sebe,“ pronesla jsem nenuceně. „Vy si asi myslíte, že můj otec chce platit horentní částky za topení, jen abyste byla pěkně v teplíčku?“

Moc dobře jsem věděla, že táta by neměl problém zaplatit jakýkoli účet za topení. Jenže mně na tom nezáleželo. Záleželo mi jen na

tom, že když byl táta pryč, což bylo ostatně skoro pořád, byla jsem tady šéf já, a ne Elena. Z mého pohledu si v našem domě trochu moc dovolovala. Takže ji bylo potřeba usměrnit.

„To je skoro, jako byste tu kradla,“ řekla jsem.

„Moc se omlouvám, slečno,“ odpověděla a zadívala se na ruce, které měla sepjaté před sebou. Měla strašlivě ošklivé ruce – malé, zarudlé a popraskané. Možná bych po ní mohla chtít, aby nosila rukavice, napadlo mě. Taky by jí pak bylo větší teplo a já bych se na ty ruce nemusela každý den dívat.

„To je fuk,“ řekla jsem a protočila oči. Opatrně jsem si nabrala sousto rizota. Bylo fantastické, a tak jsem si ještě rychle strčila tři sousta do pusy a pak jsem odstrčila talíř. „A tohle je zase co? Rozhodně to není dietní. Chcete, abych ztloustla? O to vám jde?“

„Ne,“ odpověděla Elena pevně, „já vím, ale myslela jsem, že to bude speciální jídlo pro speciální večer.“

„Speciální večer?“ zopakovala jsem. „Jak speciální?“

„Štědrý večer. Udělala jsem toho spoustu, abyste měla i na zítra.“

Nevěřicně jsem se na ni podívala s otevřenou pusou. „Jak na zítra? To mám tohle jíst i zítra? A kde jako budete vy?“

„Chtěla jsem strávit den se svou dcerou.“

„A kdo vám dal volno?“

„Jsou Vánoce.“ Znovu se zadívala na svoje ruce.

„A co má být?“ zuřila jsem. „Já jsem tady sama a můj otec vám platí, abyste se o mě starala. Nebavily jsme se o tom, že byste si o Vánocích brala volno.“

„Ale váš otec říkal...“

„Čekám, že zítra budete tady.“ Ve spáncích mi vzteklo tepalo. Neznášela jsem potíže s najatými lidmi. „A pokud tady zítra ráno nebudete včas, pak se asi budu muset poohlédnout po vaší náhradě. Po někom, kdo tuhle práci bude brát vážně.“

Na vteřinku se na mě podívala. Měla sevřenou čelist a v očích jí za-

blesklo všechno to, co by mi ráda řekla. Jenže si to samozřejmě nedovolila. Skoro jsem si přála, aby to udělala – už se mi nějakou dobu nepodařilo někoho vyhodit. Kdo by mi ale zítra přichystal večeři? Bylo by asi dost pracné takhle narychlo někoho shánět, navíc na Boží hod.

„Zítra chci k večeři lososa. S citronem. A taky trochu chřestu,“ sdělila jsem jí, jako by bylo vše vyřešeno. „A k snídani palačinky a čerstvý pomerančový džus.“

„Dobře,“ přikývla prkenně a vzala talíř s rizotem. „Chcete ještě něco?“

„Ne,“ odpověděla jsem, „jdu do postele.“

Elena odběhla do kuchyně. Byla jsem na ni tvrdá, jasně že jo, ale neměla jsem žádné výčitky. *Když budeš na lidi tlačit*, říkala Yvonne, *dříve či později na sebe začnou tlačit sami*. Je to pro její dobro, myslela jsem si. Bude pracovitější.

Tak to by bylo, pomyslela jsem si se zadostiučiněním, vzala si prášek na spaní a šla si lehnout. Byla jsem úplně mimo a nevěděla o světě, dokud mě o půlnoci neprobudil nějaký hluk. Znělo to jako hlasité bušení na dveře.

Buch.

Buch.

Buch.

A pak ticho.

„Tati?“ zavolala jsem, přestože jsem věděla, že natáčí na Novém Zélandu, v New Yorku nebo tak někde. „Tati? Eleno?“

Ticho.

Podívala jsem se na mobil. Byla přesně půlnoc. Žádné textovky ani maily. V celém domě bylo jinak ticho. Byla jsem jako obvykle sama. Zrovna jsem si chtěla stáhnout spací masku zpátky přes oči, když jsem v temném rohu pokoje něco zahlédla.

Stín. Stín, z kterého se u nohou mé postele vynořila moje macecha. Macecha, která jak jsem zmínila, byla už sedm měsíců mrtvá.

Yvonne na sobě ještě pořád měla černé šaty od Diane von Furstenberg, v kterých ji pohřbili. V obličejí byla pod vrstvami pohřebního make-upu nezdravě zažloutlá. Ledově modré oči se jí zakalily do šeda. Nejpodivnější ale byly šňůry bílých perel, které se jí jako potrhané loutce ovíjely kolem krku, zápěstí, pasu uzounkého ze všech nekonečných diet až po kotníky a páskové střevice na jehlách.

Sevřela jsem pevně oči a zase je otevřela, ale mrtvá Yvonne nezmižela. Místo toho si sedla na kraj postele a vzala mě za ruku. Její prsty byly ledové. Na krku měla rozšklebenou ránu, jen tak narychlo sešitou černou nití. Nahnula se ke mně, až mě ovanul pach formaldehydu a hniloby smíchaný s vůní jejího klasického parfému Hermès 24 Faubourg.

„Ahoj miláčku,“ zachroptěla a kolem úst jí popraskal nános zaslého pudru.

Otevřela jsem pusu a začala křičet. Křičela jsem a křičela a křičela.

Víte, jak ten příběh pokračuje, že jo? Přestárlý bankéř Ebenezer Skruž se šourá okolo a pořád říká: „Pche, hlouposti.“ A pak za ním jednoho Štědrého večera přijdou duchové minulých, letošních a budoucích Vánoc. On se ráno celý vyděšený vzbudí a řekne si: „*Tohle je moje šance. Teď můžu změnit vlastní budoucnost.*“ Začne rozdávat peníze, koupí husu postiženému klukovi a ze střechy vykřikuje šťastné a veselé! Potom nejspíš žije šťastně až do smrti. Docela hezký příběh. Jenže na mě to tak nefungovalo. Moje verze je nějak komplikovanější.

Přeskočím teď k části s duchy. Teda k tomu prvnímu. Protože o tom to celé vlastně je. O duchovi minulých Vánoc.

Můj duch byla holka. Teda těžko říct, protože měla zářivé šaty a celá jakoby svítila, ale i tak mi už tehdy přišlo, že je na ní něco podivně normálního. Jak tam tak stála s hlavou na stranu a rukama za zády, jako když někoho poslouchá. Nikdo jiný tam ale nebyl.